

Què hi pintem els independentistes en el Parlamento espanyol?

written by Francesc Pomés Martorell | 11 de juny de 2023

La convocatòria sobtada d'eleccions generals espanyoles per aquest proper estiu ens agafa paint el [resultat de les eleccions municipals](#), i, sense temps per fer-ne una anàlisi acurada i que tots els actors en treguin les conseqüències, els partits ja han posat en marxa els seus aparells de propaganda per fer córrer la bola endavant per assegurar els seus interessos partidistes i no extreure cap conseqüència seriosa dels resultats de diumenge passat.

La prova d'això que dic és que ja han començat amb els cants de sirena. No és creïble que qui fins ahir mateix es blasmava qualsevol candidatura unitària i tenien estratègies polítiques no diferents, sinó totalment contràries, i ara es permetin parlar de fer llistes unitàries per al *Parlamento* de Madrid. Quin paper d'estrassa el de Junts que sembla que no han après res del resultat del pacte de govern amb ERC. Es pot dir que ERC va traïr el pacte de govern i ara plantejar-se anar de bracet a Madrid? Què els fa pensar que ara serà diferent? O van perduts o els interessos que defensen són els de partit, no els de la majoria de ciutadans.

Tot és més increïble quan ningú ha tret la conseqüència lògica de la lectura dels resultats que, per aquells que han perdut un munt de vots, no pot ser altra que la dimissió i donar pas a d'altres alternatives dintre del seu partit. I això afecta fonamentalment a ERC i la CUP. Com pot mantenir-se un Govern amb 33 diputats de 135 i amb una mica més del 17% del vot (segons les eleccions de diumenge passat) i una demostrable incapacitat de gestió i una mediocritat esparverant? La resposta és senzilla: amb la conformitat del PSC i Comuns,

forces no precisament independentistes, la deixadesa de la resta de partits, incapaços de fer una oposició seriosa, el control dels mitjans de comunicació principals i una immensa cara dura política que els porta a posar el poder i el partit per damunt dels interessos de la majoria de ciutadans. La CUP, una força fonamentalment municipalista, faria bé de treure lliçons del seu fracàs, o cada vegada serà més insignificant, com els passarà als Comuns quan perdin l'alcaldia de Barcelona. Per cert, caldria avaluar els resultats reals de la seva decisió, contrària a la seva pràctica anterior, de presentar-se a les eleccions generals espanyoles.

L'excusa a més de la lluita contra el feixisme de Vox, que s'ajunta al del PP, tampoc és creïble per part precisament d'aquells que amb una estratègia de rendició i sotmetiment han sostingut un Gobierno que és qui ha fet créixer a Vox i PP. Espanya no ha sabut o no ha volgut desfer-se de l'herència franquista i continuar dins d'aquest Estat és acceptar que serem per sempre una minoria nacional perseguida fins que desapareixem com a tal, i en això estant d'acord dretes i esquerres espanyoles. L'única oportunitat de supervivència com a poble que tenim els catalans és la de fer d'una vegada la independència i allunyar-nos dels fantasmes espanyols que no són, ni han de ser, els nostres. Lligueu-vos fort als pals dels vaixells, com va fer Ulisses, i no sucumbiu als cants de les sirenes, que les que escolteu ara no són més que sardines cercant continuar vivint del conte.

Com quasi bé sempre es posa el carro davant dels bous. Abans de parlar d'una candidatura unitària o coordinada per al Parlamento espanyol caldria discutir en primer lloc si aquesta presència és convenient i necessària, i en segon lloc, i igual d'important, quina estratègia se seguiria en el cas d'anar-hi. Sense aclarir almenys aquests dues coses, parlar de llistes unitàries o no, no té cap més sentit que el de defensar interessos partidistes, no pas de país i per això s'hi han abonat ràpidament uns i altres. No ens tornem a deixar

enganyar!

Cal tenir en compte que, amb la combinació de la llei d'Hondt i les circumscripcions provincials, la representació catalana al Parlamento espanyol està per sota de la que li correspondria per nombre d'electors i, en canvi, regions amb poca població, estan sobrerrepresentades. Va ser una jugada mestra del post-franquisme que les autoanomenades esquerres es van empassar, com tantes d'altres coses. Però dit això, els representants catalans a Madrid sempre seran una minoria que només en circumstàncies especials, en les quals no hi hagi una majoria clara poden incidir en la governabilitat d'Espanya. Precisament en la darrera legislatura s'ha pogut comprovar que el recolzament d'ERC al *Gobierno más progresista de la historia* no ha portat cap millora real per a Catalunya, ni vist des d'un marc estrictament autonòmic. Ni ha millorat el finançament, amb un sistema caducat des del 2016, ni l'execució de les inversions previstes, ni el traspàs de cap servei important (per exemple, rodalies), ni s'ha recuperat l'autonomia existent abans de la tramposa aplicació del 155 de la *Constitución*, ni s'ha millorat el respecte a la llengua, ni s'han pogut gestionar des d'aquí els fons europeus *Next Generation*, ni s'ha blindat el català a la llei d'educació i a la de l'àudio-visual, no ha disminuït la repressió i l'espionatge sobre l'independentisme, ni... Tan sols s'han aconseguit uns indults, que paguem molt cars la resta de ciutadans, i una pretesa taula de diàleg que ha estat una taula de rendició.

Què fa pensar que en un panorama espanyol en el qual s'albira un *Gobierno* PP-Vox la presència d'uns quants diputats independentistes pugui fer canviar res? No s'ha entès encara que el projecte nacional unitarista espanyol, amb l'aniquilació de les nacions diferents a la castellana, és comú a les dretes i esquerres espanyoles? L'únic que canvia són les formes, però el fons és el mateix.

Segons aquesta anàlisi l'única actitud vàlida i conseqüent

dels diputats catalans independentistes al *Parlamento* seria la de confrontació directa i permanent i la de dificultar la governabilitat d'Espanya fins on es pugui. És això el que faria un grup unitari independentista a Madrid? El cert és que els representants actuals, ERC, Junts i CUP, mai ho han fet i els precedents més aviat indiquen el contrari. Per exemple, el Reglamento del Congreso de los Diputados no té cap article on s'estableixi quina llengua han d'emparar els diputats: <https://congreso.es/normas/reglamento-del-congreso> fet que aniria a més en contra de diversos tractats internacionals signats per l'Estat espanyol. Si no s'hi pot emprar llengües diferents al castellà és per desídia dels diputats que ho accepten i no recorren fins on calgui l'actuació de la Presidenta del Congreso i de la Mesa. Que li demanin en quin article es basa la seva decisió de no deixar parlar més que en castellà. Per què no han recorregut la decisió en base a la vulneració de drets fonamentals, com el dret a usar la pròpia llengua? Ignoren que a més l'Estat espanyol ha signat, però incompleix, la Carta europea de llengües regionals i minoritàries? <https://llengua.gencat.cat/permalink/8ca1> Només hi trobo una explicació, que tant de bo em desmenteixin: No volen arriscar-se a ser suspesos com a diputats i perdre sous, assessors i d'altres privilegis. Amb aquesta actitud algú es pot creure que aquests partits mateixos faran mai cap oposició nacional al *Congreso*? Sembla difícil, oi?

Si al final, diguin el que diguin, acabaran fent política autonomista a Madrid, paga la pena votar-los es presentin sols o conjuntament? Crec que el diumenge d'eleccions ja vàrem demostrar que l'abstenció, el vot nul o en blanc, són unes bones eines per sacsejar el tauler polític i fer veure a les forces independentistes que som molts qui no estem disposats a tornar-nos a empassar rodes de molí. Si ells no canvien, haurem de construir alternatives polítiques noves que tinguin com a prioritat la lluita per la independència.

A més a més, una forma de recuperar l'atenció internacional

sobre l'independentisme és o no anar al *Congreso* espanyol, o si s'hi va, anar-hi només a denunciar l'actitud antidemocràtica d'Espanya respecte al dret d'autodeterminació i la persecució política que patim i no participar per res en la governabilitat d'Espanya. És d'això, el perquè, que hauríem de discutir respecte a la participació a les eleccions generals espanyoles, no pas de si hi anem plegats o no, i molt menys per participar en cap front democràtic espanyol. Què vol ser Espanya que ho decideixin els espanyols! Els catalans allò què hem de fer és construir el nostre país, no pas continuar sent una nació sotmesa a un nacionalisme espanyol que mai ens acceptarà com a tals, ni amb plena igualtat.

Ja és hora que fem política catalana, i no política espanyola!
Si voleu en parlem.